

מסורת הש"ס

א) בנות כד נט. ב) ג) על ג) א) עלו לה: ד) סידות דרך חרובה כלי' ע) שם קי: קד. מוספתה פ"ג, ו) נעלו טו. א) ג) שם קד: לעלי"ה, ע) עירובין ז' א' שם, ס) יבמות ס"ג, ט) נענין ג' ע"ב ד"ה א"ן ומספוט כ"ב ע"ד ד"ה א"ן, ט) סקקין:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה משום מקח וממכר וכו' אבדו פן המקרא. עין רש"י לעיל דף ט ע"ב ד"ה א"ן סקקין:

מוסף רש"י

הא ר' יהושע. הא דמנן משילין דש"י מירחא ביו"ט וכו' מנין ר' יוחנן דהושע הוא שמהינה הנלמדת במנהג הבתומות און הוור (שבת קכ"ב). אותו את ראת בנו שנפלו לבור. ביו"ט וכן ענינה שיהיה רשאים לנשות בנות אדם (שבת ק"ח). ואינו שרוטו. שמואל לו עולה שמה שכתב שמן ממנו (שם). עד כאן לא קאמר ר"א התם. דלון מעריכות ר"ה. דאפשר לאתרומה. דמיימי כמנן דעבר לטריך ביו"ט. אבל גבי מירחא דלכה הערמה למימי להיטל לא (שם). ב"ש אומרים אין אומציון. הולאה שלל לנור, דלא יאפשר נחמיה ביו"ט טפי מנשבת אלף אורל נפש (שבת קכ"ב). לא את הקטן וגו'. כל מילי דה"ל אורי' חלה (לעיל י"ב). בהמה והכלים כרובלי הבעלים. שמואל א' לוקח בהמה או כלים ממזרו ביום טוב, אמי יכול להילכס אלף למקום שהשגלים. ומהו יליך שם, ואם עירבו לפניו לא יליכסו זה לדרוס (ש"ת ב"ש). כפי שאלו אדם יכול לילך בעל אלף עד תמוס שבת, כך בהמה איה יכולה לילך חוץ לתמוס. ולכו מני לין לו רשות לגרסה חוץ לתמוס (האדר ח"א י"ט שם). הרי אלו כרגלי שמהיון. אין העיסה הולכת אלף למקום ששמימן ומתכות לילך שם ואם עירבו זה לנפון חו לדרוס אין עיפה של ממקומה לפי שאין לו של כפון אפילו אמה אתה גדרוס וה"מ ששמינו עירובין לטוף אלפים (ש"ת ב"ש). ר' יהודה פוטר במים. שאין ענלה המים אוקרת על ענלה הקמת כלם (שם).

מוסף תוספות

א. ונכריי כתב. דלאו רוקיע גזירה הוא מר"ם. דאין דרבנן הוא, אלא הקדש היינו מר"ם גופיה.

משילין פרק חמישי ביצה

לז.

עין משפט גר מצוה

ראים ליה אשה וצנים. שני זכרים לצ"ש או זכר ונקבה לצ"ש ותו לא מייפק כולי האי כדאמרין ביצמות (דף ס"א): ומיהא קלת מלוא איכא כדאמר (ב) צבקר ועז את ווערז ולערב אל תגז ידך (קהלת א'): מלוא צבדול. האחים ליצם ונפקא לן מוהיה הצבור (דברים כה): שמה יסוב. פסק דין לדניין וסטר אירוסין

לקדושין וסטר חליצה לחולצת וכתובה ליצמה: משום מקח וממכר. דלמקח וממכר דמו שמואל מרשותו לרשות הקדש. ומקח וממכר * אסור מן המקרא דכתיב ממנול חפניך ודבר דבר (ישעי נח). אי נמי מקח וממכר אמי לילי כתיבה שטרי ממכרה וא"ת הוא לא גזרה לגזרה כולה חדל גזרה היא: שני רב יוסף אפי' ליסנס לכהן זו ביום. דליכא למימר לאו מוכחא מלתא היא דלמקוחי טבלא מכוין דלון ידוע שיהא הוא לריך לשיריים ורואים שמוליך תרומה לכהן ומחיזי כולה מלתא משום שמחת יו"ט דכהן שריך לה הוא אפ"ה אסור: והני משום רשות איכא משום שנות ליכא. אלאמניתא קאי דקאמר אלן הן משום רשות ובי און משום שנות והלא אסרוס כדאמרין כל שחיבין עליו אלמלא כלהו לאסורא והני בתראי משום מלוא איכא צעשייתו ומשום שנות ליכא לאסרה צעצת בתמיה והלא אסרוס והיכי פלגיהו תנא דמנני' דצקמאי אדכר שנות וצאלמעזי ובתראי לא אדכר שנות: ה"ק לא מצעיאו. לומר כולם משום שנות יש בהן והראשונים אסור יש בהן ואין בהן לחלוח מלוא והאמנעיית יש בהן שנות ואע"פ שיש בהן קלת מלוא והאסרוס מלוא גמורה הן ואע"פ"כ גזרו עליהן שנות ולא זו אף זו קתני לא תימא קמאי הוא לאסרי דה"ל שנות גרירתא כוונא שעבר על השנות דלון עס עזירה זו שמן מלוא אלף אפי' מצעי דה"ל שנות דליכא רשות קרבות מלוא גבה נמי אסור: משילין פירוש כו'. אלמלא גזרו שנות על שבת שלא גזרו ביו"ט: הא ר' אליעזר. יספא דקתני אין צין ביו"ט לשבת דכל שנות דגזרו על שבת גזרו על יו"ט ואפי' בהפסק ממנו ר"א

משום מקח וממכר. פרש"י דלמקח וממכר דמו שמואלין מרשותו לרשות הקדש ומקח וממכר אסור מן המקרא דכתיב ממנול חפניך ודבר דבר אי נמי מקח וממכר אמי לילי כתיבה שטרי ממכרה וא"ת שמה יסוב. פסק דין לדניין וסטר אירוסין לקדושין וסטר חליצה לחולצת וכתובה ליצמה: משום מקח וממכר. דלמקח וממכר דמו שמואל מרשותו לרשות הקדש. ומקח וממכר * אסור מן המקרא דכתיב ממנול חפניך ודבר דבר (ישעי נח). אי נמי מקח וממכר אמי לילי כתיבה שטרי ממכרה וא"ת הוא לא גזרה לגזרה כולה חדל גזרה היא: שני רב יוסף אפי' ליסנס לכהן זו ביום. דליכא למימר לאו מוכחא מלתא היא דלמקוחי טבלא מכוין דלון ידוע שיהא הוא לריך לשיריים ורואים שמוליך תרומה לכהן ומחיזי כולה מלתא משום שמחת יו"ט דכהן שריך לה הוא אפ"ה אסור: והני משום רשות איכא משום שנות ליכא. אלאמניתא קאי דקאמר אלן הן משום רשות ובי און משום שנות והלא אסרוס כדאמרין כל שחיבין עליו אלמלא כלהו לאסורא והני בתראי משום מלוא איכא צעשייתו ומשום שנות ליכא לאסרה צעצת בתמיה והלא אסרוס והיכי פלגיהו תנא דמנני' דצקמאי אדכר שנות וצאלמעזי ובתראי לא אדכר שנות: ה"ק לא מצעיאו. לומר כולם משום שנות יש בהן והראשונים אסור יש בהן ואין בהן לחלוח מלוא והאמנעיית יש בהן שנות ואע"פ שיש בהן קלת מלוא והאסרוס מלוא גמורה הן ואע"פ"כ גזרו עליהן שנות ולא זו אף זו קתני לא תימא קמאי הוא לאסרי דה"ל שנות גרירתא כוונא שעבר על השנות דלון עס עזירה זו שמן מלוא אלף אפי' מצעי דה"ל שנות דליכא רשות קרבות מלוא גבה נמי אסור: משילין פירוש כו'. אלמלא גזרו שנות על שבת שלא גזרו ביו"ט: הא ר' אליעזר. יספא דקתני אין צין ביו"ט לשבת דכל שנות דגזרו על שבת גזרו על יו"ט ואפי' בהפסק ממנו ר"א

ראית ליה אשה ובנים: לא חולצין ולא מיבמין: והא מצוה קא עביד לא צריכא דאיכא גדול (א) ומצוה בגדול ליבם ובלהו מעמא מאי גזרה שמא יכתוב: ואלו הן משום מצוה לא מקדושין ולא מעריכות ולא מחרימין: גזרה משום מקח וממכר: ולא מגביהין תרומות ומעשרות: פשיטא תני רב יוסף לא צריכא אלא ליתנה לכהן בו ביום וה"מ פירי דטבילי מאתמול אבל פירי דטבילי האידנא כגון יעיסה * לאפרושי מינה חלה מפרשיגין ויהביגין לכהן והני משום רשות איכא משום שבות ליכא והני משום מצוה איכא משום שבות ליכא א"ר יצחק לא מבעיא קאמר לא מבעיא שבות גרירתא דאסור אלא אפי' שבות דרשות נמי אסור ולא מבעיא שבות דרשות דאסור אלא אפי' שבות דמצוה נמי אסור: כל אלו ביו"ט אמרו: ורמינהו * משילין * דרך ארובה ביו"ט אבל לא בשבת אמר רב יוסף לא קשיא הא ר"א הא ר' יהושע דתניא * אותו ואת בנו שנפלו לבור ר"א אומר מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ושוחטו והשני עושה לו פרנסה במקומו כדי שלא ימות ר' יהושע אומר * מעלה את הראשון עושה לו לשוחטו ואינו שוחטו וחוזר ומערים ומעלה השני רצה זה שוחט רצה זה שוחט א"ל אביי * במאי דילמא עד כאן לא קאמר ר"א התם אלא דאפשר בפרנסה אבל הכא דלא אפשר בפרנסה לא * נ עד כאן לא קאמר ר' יהושע התם אלא דאפשר לאערומו אבל הכא דלא אפשר לאערומו לא אלא אמר רב פפא לא קשיא הא בית שמאי הא בית הלל דתני * ב"ש אומרים אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרה"ר וב"ה מותרין דלמא לא היא עד כאן לא קאמר בית שמאי התם אלא אהוצאה אבל אמלוטול לא אמו מלולטול לאו צורך הוצאה הוא: * בתני * הבהמה והכלים כרגלי הבעלים * המוסר בהמתו לבנו או לרועה הרי אלו כרגלי הבעלים * כלים המיוחדין לאחד מן האחין שבבית הרי אלו כרגליו ושאיין מיוחדין הרי אלו כמקום שהולכין * השואל כלי מחבירו מעו"מ כרגלי השואל ביו"ט כרגלי המשאל * וכן האשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעיסתה הרי אלו כרגלי שתיהן * ר' יהודה פוטר במים מפני שאין בהן ממש: * גב' מתניתין דלא

בה א"מ פ"ג מהל' יום וחללה הל' ו סמך עינין (נל) [נל] טו"ע א"ע ט"י קטל סעף י: כו ב מ"י פ"ג מהלכות יו"ט הל' ט טו"ע א"מ ט"י מקו סעף ג: כז ג מ"י ע"ב הלכה ד טו"ע א"מ סימן תלח סעף י: כח ד מ"י פ"ג מהלכות יו"ט הל' ט טו"ע א"מ סימן של סעף ג: כח [נ] מ"י ע"ב הלכה ז טו"ע א"מ פ"ד: כט ו טו"ע א"מ פ"ד: כט [נ] מ"י ע"ב הלכה ז טו"ע א"מ פ"ד: לח ה מ"י ע"ב הלכה ט טו"ע א"מ פ"ד:

רבינו הגנאל

ולא חולצין ולא מיבמין. דאיכא אח גדול ממנו דאמרין מצוה בגדול לייבם. ובלהו מאי טעמא לא, גזרה שמא יכתוב ירושלמי תני ר' חייא דין דיני ממונות כ"עש ואין דנין דיני נפשות. ואלו הן משום מצוה לא מקדושין ולא מעריכות. מאי טעמא משום דמחוי כמקח וממכר. ולא מגביהין תרומות ומעשרות. הני מילי דטבילי מאתמול, אבל דטבילי ביו"ט כגון הלש עיסה לאפרושי מינה חלה וכיוצא בה, מפרשיגין ויהביגין ליה לכהן. הני משום רשות אין משום א מצוה לא כו'. ופריך ר' יצחק לא מבעיא קאמר לא מבעיא שבות גרירתא דאסור, אלא אפילו שבות דמצוה אסור, וכ"ש שבות דרשות. תנא * אין דנין ולא מקדושין ולא מעריכות ולא מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרה"ר וב"ה מותרין דלמא לא היא עד כאן לא קאמר בית שמאי התם אלא אהוצאה אבל אמלוטול לא אמו מלולטול לאו צורך הוצאה הוא: * בתני * הבהמה והכלים כרגלי הבעלים * המוסר בהמתו לבנו או לרועה הרי אלו כרגלי הבעלים * כלים המיוחדין לאחד מן האחין שבבית הרי אלו כרגליו ושאיין מיוחדין הרי אלו כמקום שהולכין * השואל כלי מחבירו מעו"מ כרגלי השואל ביו"ט כרגלי המשאל * וכן האשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעיסתה הרי אלו כרגלי שתיהן * ר' יהודה פוטר במים מפני שאין בהן ממש: * גב' מתניתין דלא

(ה) אולי צ"ל משום שנות ליכא והני משום מלוא איכא משום שנות רשות לא דנין וכו' ולא מימנין אלו הן משום מלוא לא מקדושין וכו' וכו'.